

Radical

21

COTIDIAN INDEPENDENT • SIBIU

Anul III.
(CCIL)
Nr. 523
Miercuri,
30
decembrie
1992
10 lei

Comemorare după trei ani

O veche zicală spune că cine nu are bătrâni să și-i cumpere și să-i cinstească. La români, acum, se pare că-i pe dos și mai curînd s-ar potrivi: vai de poporul care își ucide tinerii și le batjocorește moartea. Mă gîndesc la ucigași, dar și la cinicii, profitori, și năvingii care după decembrie '89 par să se înmulțească și să înghită pe cei rămași orfani de copii, de părinți și de speranțe.

Comemorarea celor treia ani de la Revoluția din Decembrie '89 a fost un prilej de tristețe și de amărăciune — unde sînt cele două degete ridicate în formă de „V”, ce exprima încrederea în izbîndă?

Rememorăm de trei ani încoace un serial de crime. Crime odioase săvîrșite în închisorile comuniste și pe „canalul morții”, în numele celei mai democrat-populare, drepte și egale societăți, ale cărei temelii au fost puse de o bandă de criminali — fără teamă de Dumnezeu și cu dispreț față de semenii, care și-au zis comunisti și și-au nîmicit dușmanii dar și proprii tovarăși în lupta pentru putere.

Rememorăm uciderea tinerilor din Decembrie '89 — ați văzut Memorialul Durerii prezentat în ziua de 22 Decembrie 1992 pe postul național de televiziune. Ați văzut o familie răvășită — și cîte asemenea nu sînt! — pe tatăl, zdrobit, al unui erou cu mormîntul gol. Ce-ați simțit, tovarășilor, cei ce-ați împușcat în cap și în inimă, și sînteți

și acum în frunte, dacă trupurile propriilor voștri fiți ar fi cenușa aruncată într-o gură de canal?

Tinerii din România și-au frînt viețile de bună voie, pentru dărîmarea dictaturii comuniste, pentru libertate. Și acum, cu cel mai sfidător cinism, tot comunist, se încearcă anularea jertfei lor prin acreditarea ideii ceaușiste de „lucrătură a agenturilor străine”. Cînd căpeteniile din instituțiile detinătoare de informații și de „ași” au înțeles — și nu se poate să nu fi înțeles — că ceaușistilor și dictaturii lor odioase li se apropia sfîrșitul, de ce oare nu au prevenit un măcel înutil? Adică cel din actul I. Oare chiar au crezut că mai puteau salva un hoit, chiar dacă se înfruptau din el? Rostul măcelului din actul II, din timpul loviturii de stat, pare să se justifice ca fundal pentru întrecerea aprișă a tovarășilor din vagonul de clasa a II-a, cit și a vîrfurilor din instituțiile purtătoare de pușcă, pentru halcă din vagonul de clasa I. Și ce mai contau alte cîteva sute de tineri omorîți în invălmășeală? Cu concursul camerelor TV — să vă dădă lumea și să păcălească istoria. Nu s-a aflat încă, anume, cîți agenți străini și-au dat mîna în această sarabandă sinistră, dar genocidul s-a săvîrșit, oricum, în obîșnuitul stil comunist, deliberat, fără

(Continuare în pag. a IV-a)
Doina ZAHARIA

Bilanțul unei formațiuni politice în prag de An nou

Partidul Alianței Civice — Filiala jud. Sibiu a luat ființă la 6 septembrie 1991 în urma conferinței județene ce a avut loc la acea dată. El a suportat focalizarea, impulsul și demarajul acelei părți din Alianța Civică ce a optat pentru practica politică. Dar a moștenit și avaturile unor relații tensionate, de la nivel național, între cele două formațiuni, cu efecte negative asupra evoluției amîndurora. Acolo, ele și-au avut sursa nu numai în resentimente și ambiții personale (de care a fost împătimită, la urma urmei, toată politica națională), ci și în păreri diferite asupra mijloacelor tacticii politice. Doctrina nu a creat disensiuni, mai mult sau mai puțin fiind asemănătoare pentru formațiunile politice din opoziție. În general, relațiile dintre filialele sibiene P.A.C. și A.C. au fost condescendente, suportînd o îmbunătățire reală în preajma alegerilor generale din 1992. Un capital politic l-a reprezentat pentru P.A.C. Sibiu faptul că bazele acestui partid s-au pus la Sibiu în condițiile unei concentrări de mari personalități din primăvara lui 1991.

În afară de aceste premise generoase, P.A.C. Sibiu a mai beneficiat de cîteva atuuri:

— structura mentală a electoratului sibian;
— P.A.C. a fost unul din pilonii opoziției politice, în ciuda disensiunilor din cadrul C.D.R., rămînînd constant și tranșant opus structurii

lor neocomuniste. La nivel județean destinul P.A.C. s-a confundat cu cel al Convenției Democratice, indiferent de fluctuații sau de asperitățile din sinul acestei coaliții politice.

Bilanțul P.A.C. Sibiu cuprinde, pînă în acest moment, pe lîngă concretizarea administrativă a raportării la fenomenul politic (12 consilieri în primăriile celor mai importante localități din județ, din care doi la Sibiu; 3 consilieri județeni; 2 primari, la Sibiu și Copșa Mică; un senator, în persoana d-lui Nicolae Manolescu) o activitate de organizare, participare la campanii electorale, comunicate și luări de poziție.

Structura administrativă mai sus menționată, dacă va acționa unitar și nuanțat, în funcție de doleanțele electoratului ce a configurat-o, poate fi o pirghie esențială pentru un județ ca Sibiu. Ideea poate fi extrapolată asupra întregii Convenții Democratice — Sibiu, care dispunînd de pînă la 150 consilieri în primării, județ, primari și deputați, se poate instituționaliza într-o structură care să decidă efectiv viitorul nostru. Un organism care reunit o dată pe lună poate fi salutar pentru județ. Evident, dificultățile sînt enorme, reușita depinzînd de mulți factori. Este însă momentul ca cei din administrativ să nu uite de unde au plecat și pentru ce au ajuns acolo.

Lucian FILIP

GENOCIDUL

Sacerdotii din Basarabia s-au împărțit în două tabere. O fracțiune a clerului, avîndu-l în frunte pe arhiepiscopul de Bălți a revenit în sinul bisericii românești, biserica mamă ortodoxă. O altă fracțiune — dizidentă — a hotărît să rămînă sub jurisdicția Moscovei. Guvernul Moldovei a adoptat o hotărîre prin care se dispune subordonarea, în continuare, a bisericii Moldovei față de Patriarhia rusă. O adevărată schismă și trădare. Elemente ostile României duc o campanie asiduă în sensul ca Republica Moldova să se alinieze Comunității Statelor Independente.

Secesioniștii din Transnistria, între care se găsesc și cîțiva români, trădători de neam și țară, ca urmare a Congersului al II-lea al Uniunii Moldovenilor, care a avut loc la Tiras-

pol, au cerut recunoașterea, de către Federația Rusă, a Transnistriei și integrarea ei, cu drepturi depline, în C.S.I.

Un cadru universitar din Basarabia a declarat unui reporter român: „Ne este frică de Armata a XIV-a și de Rusia, iar dumneata vrei limba română!”. Ziarul „Dreptatea”, organul de presă al Partidului Socialist al Muncii (fost comunist) din Chișinău, în numărul 2 din 18 decembrie 1992 cheamă populația la un mîting în care să se evidentieze că orînduirea comunistă a fost cea mai benefică pentru omenire și că adepții reîntregirii sînt trădători de neam.

Aceste lichele, lipsite de dragoste de țară și de istorie.

(continuare în pag. a VII-a)

Vasile GIURGIU

Ancheta noastră

Sfîrșitul de an prilejuește, tradițional, configurarea unor bilanțuri tinînd de umorile particulare ale oamenilor, de vrednicia celor care sfîșesc locul, ori de avîntul rețezat al celor care au dat de-un zld în cale dar, oricum, oricît de amestecate stățiștiile cu decepțiile, își face potecă speranța, dacă nu în tonalitatea optimismului, cel puțin în cea a realismului care nu lasă să se însinueze deznădejdea. Deși, în 1992, omul pare sub vremi, în ancheta mea, recunosc, grăbită, am descoperit în lumea oamenilor de cultură sibieni forța de a trăi obiectiv, aplecați asupra misiunii lor și, dacă nu putem spune că au fost surzi la pătîmirile generale, nici nu

Împliniri și speranțe

putem spune că au dezarmat, mîzînd cu frumoasă îndărătnicie pe rodurile ce sînt mereu pe drum.

Conf. universitar, cercetător principal, Victor V. Grecu:

„Nu mă chinuie imediatul fiindcă am ce face, atît la facultate, unde sînt conferențiar, cît și la filiala Academiei. Dificultatea parcurgerii unui an de viață îmi pare, în cazul intelectualului autentic, aceea de a face față numeroaselor planuri care-l asaltează, și nicidecum aceea de a subconștientiza necazurile mărunt-cotidiene. Deci, 1992 a fost un an bun fiindcă am rămas sănătos, dornic de viață. Pe urmă m-a bucurat prezența celor 28 de studenți basărăbeni, cărora le întorc, așa cum se cuvine, cu dragoste, limba și istoria în conștiințe. Sînt extraordinar de harnici și corecți și nu-i nimic mai frumos decît să vezi oameni frumoși. Sînt mulțumit de comunicările ținute în numele „Astrei”, la Brașov, Toplița Baia Mare, prin asta considerînd că spiritul „Astrei” din nou „pirjo-

lește”. Pentru la anul sper că îmi voi vedea editate „Cursul de stilistică” și volumul prilejuit de aniversarea a 75 de ani de la Marea Unire. Și nu numai că sper”.

Liviana Dan — Inspectoratul de cultură al județului Sibiu: „1992 a fost un an difil, înconfortabil, din cauza insuficienței fondurilor. Pe urmă am văzut un public obosit, chinuit de sărăcie, refractar la cîteva experimente culturale deschizătoare de drum. Dar au fost și momente cînd am văzut săli pline la teatru și concerte. Oricum, dacă mă uit în jur, mă bucură faptul că există oameni care și-au asumat responsabilități, dîrzenii. 1993? El începe cu ianuarie, cînd îți tot stă un nod în gît pînă afli cifra de la buget. Sper să salvăm „Euphorion” și să nu retrăim restaurația în cultură”.

(Continuare în pag. a IV-a)

Ștefan MIHAI

NECLINTIȚII STĂLPI AI PUTERII COMUNISTE

Înainte de decembrie 1989, România era țara în care partidul unic a exercitat puterea absolută, printr-un regim totalitar, în care cultul unui individ gingav și semianalfabet a atins nivele paroxistice. Întrebarea ce ar preocupa orice minte normală poate fi formulată astfel: pe ce principii și cu ce indivizi s-a întemeiat și zidit această înfricoșătoare realitate? Făcând apel la elementele fundamentale ale rațiunii, răspunsul nu-i nici foarte greu de formulat și nici prea dificil de înțeles.

Ușor de observat că în schema caruselului puterii totalitare, axul era reprezentat prin „cel mai cel”, secundat de guvernatorii de provincii, adică prim-secretarii județeni, cei ce alcătuiau spițele-osatură ale mecanismului puterii, elementul rotitor în jurul centrului, după voința și dorința acestuia.

Una dintre spițele antedecembriste a devenit „post factum” centrul actualei puteri, cu sediul la Cotroceni, după ce a abandonat (pro forma) fostul sediu al fostului comitet central.

Staroștii-creatori de aberant și scandalos cult al personalității, autori de incalificabile monumente ale lingusirii, regizori și scenografi de spectacole-mamut spre adularea anti-cristilor, au devenit de curând, protagoniștii parodiilor parlamentare cu tematică himerică despre fantomatice agresiuni la adresa originalei noastre haocrații. Doar într-un asemenea cadru, al unei asemenea originalități a devenit posibilă manifestarea scandalosă a unui corespondent caricatural al lui Goebbels, în versiune carpatină — I-am numit pe Vadim Tudor — înclinator istoric la confruntări cu cohorte

te de invadatori externi, sau înamici autohtoni, existenți doar în mintea gladiatorului, bîntuită frenetic de vizluni de coșmar, imaginînd crearea unui minister al propagandei spre îndepărtarea spectrului apocaliptic. În același timp, un alt cavaler al tenebrelor, auto-definit ca porc de serviciu în slujba puterii, este cel cărula-l-a încăput pe mîna o comisie senatorială cu meniri culturale — un Păunescu. La Cluj, un führer(aș) de operetă (un Funar) cu comportament aberant și manifestări paranoide incită neostoit la conflict inter-etic, inspirat, pare-se, din paradisiul iugoslav, sau, poate, de nostalgiile după „lepoca” celui pe care el îl socotește „bun român”.

Întrebat asupra ultimei sale opțiuni electorale, unul dintre călăii de la Canal l-a indicat, fără șovăire, pe cel mai viteaz dintre apărătorii „principiilor socialismului”, învinat de răposatul. Așa stînd lucrurile, este mai mult decît evident cine și cu al cui sprijin se află în România de astăzi în funtea bucatelor Ion Iliescu, creatorul democrației originale.

prof. Nicolae POP

Vai de biet român săracul...

Se obișnuiește omul chiar cu toate? Cu cele rele, în orice caz. Îmi cumpăr un ziar, și titlurile — care acum nu mai vorbesc de mîndria de a produce tot mai mult și tot mai bine — vorbesc de neîmpliniri și dificultăți acceptate și, se pare, de nedepășit, și de prețuri tot mai astronomice. Caut să cumpăr ceva, orice, începînd de la pîinea cea de toate zilele — dar sînt zile cînd se lasă așteptată la cozi interminabile, ceasuri la rînd — și nu știu niciodată dacă va fi cea „subvenționată”, de 22—38 de lei, sau din cea „particulară”, de 90—120 sau 160 de lei. Cel dintre noi care se gîndesc să le asigure copiilor sau nepoților laptele necesar creșterii, știu că trebuie să se scoale chiar mai devreme decît în anii de dinaintea „evenimentelor din decembrie” și cu șanse adesea mai puține de a-l „ajunge”. Pentru cei care nu se pot lepăda de viciul tutunului, țigările românești sînt la fel de greu de obținut ca pe vremuri delicatesele de sub țighele, destinate celor cu „relații”.

Și în schimb, cînd trec prin fața unuia sau altuia din semnele de occidentalizare ne care și le așează, „cu legitimă mîndrie”, societatea noastră (tot așa cum pînă acum trei ani își trăia, la fel de legiuist, orgoliul de a fi contemporană cu cel mai neasemuit conducător) cînd trec, zic, prin fața unei uși mai arătoase și a unor firme mai colorate și sunînd mai exotice (de la limba francilor și englezilor pînă la cea a harapilor musulmani) aud sunete stridente — semne de modernizare! — vîd, prin fumul gros, siluete de tineri umplînd pînă la refuz o sală prost aerisită, cu ornamente sălbătice și jocuri de lumini

colorate, clipind să ne la lumina ochilor. Ochilor care, în loc să citească pagini de cărți, se deprind să distingă chipuri preocupate de schimbarea paharelor cu picior înalt, sau cuprinse de blazarea celui care știe că viața trebuie luată „așa cum este”. Avem dreptul să ne plîngem de dificultăți de adaptare la viața „de trecere”, într-o țară în care localurile unde băutura falsificată (dar cu denumiri sunătoare) costă cîteva sute de lei, într-o țară în care ziarul cu cea mai largă circulație își intitulează o pagină: „Parlamentul român cheltuiește un miliard pentru achiziționarea de autoturisme și televizoare color, în vreme ce milioane de români sînt rezuși la treapta celei mai de jos mizerii? Avem dreptul să — să ce? — căci acum ne-am cîștigat, nu-i așa, după Revoluție, dreptul de a...”

Dr. Gh. TELEA

MIERCURI, 30 DEC. 1992

7.00 Programul Televiziunii Naționale din Republica Moldova Telematinal. 10.00 Actualități. 10.10 Calendarul zilei. 10.20 Dimineața copiilor. 12.10

Ora de muzică. 13.00 Mondo-femina. 13.30 Actualități. 14.00 civilizația montană. 14.30 Pagini simfonice. 15.00 Tradiții. 15.30 Anul sportiv 1992. 16.30 Arte vizuale. 16.55 Actualități. 17.00 15. 16. 17. 18 — vîrsta adolescenței. 17.30 Televiziunea vă ascultă! 18.00 Dosarele istoriei. 18.30 Nînsă cetină de brad... 19.00 Studioul „E”. 19.30 Desene animate. 20.00 Actualități. 20.35 Sport. 20.45 Film serial: „Din voia Domnului” (6). 21.45 Bal la Opera Română din Cluj-Napoca. 23.45 Actualități.

S. C. „ZVONERUL” SRL VĂ ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ:

● că a fost văzut, în Germania, plimbîndu-se liber, pe unul dintre corifeii comerțului produselor toxice în județul nostru — domnul Dan Alexandrescu. Să fie adevărat sau e vorba de sosia acestuia?

● că moartea lui BOBY din serialul DALLAS este numai un vis al Pamelei, așa că gospodinele care și-au lăsat soții fără preparate de sfintele sărbători ale Crăciunului au ocazia acum să se revanșeze: vine ANUL NOU.

● că nostalgia „acelor zile frumoase” l-a făcut pe Nicu Ceaușescu să ne viziteze Sibiu după eliberarea din pușcărie.

Oare cine l-a găzduit?

● că la funcționarii din Prefectură și Primărie le-a fost dăruit un al 13-lea salariu în-treg, în timp ce cadrele didactice, în cîrînd nu vor putea să și-l ia nici pe cel normal, din lipsă de fonduri.

● că din stația Sibiu, tot mai frecvent, trenurile pleacă neîncălzite, iar pe parcurs îngheți bocnă. Să fie adevărat zvonul că și aici se face din greu bisniș cu motorina economică?

● că între Sibiu și Timișoara s-a făcut schimb nu numai de idei revoluționare, ci și de ofițeri de poliție și S.R.I.?

● că șoferii de la Tursib au un salariu mai mare decît al unui primar? Sau informația din ziarul puterii locale este o dezinformare crasă?

(M.B.)

EPIGRAME

UNUI DESCURCĂRET

Pe nea Nicu cînd lingea
Nume de Cotet, aveai
De cînd te vrei democrat
Cocină te-al botezat.

UNUI ALERGĂTOR DUPĂ FUNȚII

Spunea unu' — în gura mare
Că n-ai cap dar ai picioare
Acum spun cu toți în cor:
Mintea-ți stă într-un picior.

Nicolae GHINEA

Anul 1992 — în cifre și date

Prin tradiție, sfîrșitul de an în economia națională este afectat cu preponderență bilanțurilor respectiv prognozelor și pronosticurilor, în varii domenii de activitate. Respectînd această tradiție, cotidianul nostru își propune ca, pe baza datelor furnizate de către Comisia Națională pentru Statistică, la finele lunii octombrie, să analizeze și să evidențieze principalele caracteristici ale anului aproape încheiat. Concluzia generală care se desprinde în urma unei succinte treceri în revistă a acestor date, este că România a parcurs... pe drumul spinos al tranziției spre economia de piață, un nou an de criză, cu un bilanț evascatostrofal — comparativ cu anul precedent — chiar și pe fondul tendinței de redresare specifice ultimelor 2—3 luni de zile din economia națională.

Astfel, față de anul 1991, producția industrială a înregistrat o scădere cu 23,5 la sută, singurele niveluri superioare consemnîndu-le doar la prelucrarea tutunului, extracția și prepararea cărbunelui și prestațiile poligrafice. Cu alte cuvinte, numai două din cele 26 ramuri industriale coordonate de stat au depășit producția fizică (indicatorul care determină salariul) a anului precedent, în schimb, indicii prețurilor cu ridicata în această ramură a economiei a înregistrat o creștere cu 30,5 la sută față de 1991. De asemenea, în agricultură livrările la fondul de stat, la majoritatea produselor agricole au înregistrat regrese notabile, ceea ce s-a repercutat negativ asupra aprovizionării industriei alimentare și populației. Astfel, la produsele lactate proaspete, livrările la fondurile pieței din producția internă au înregistrat scăderi cu 40,6 la sută față de 1991, la unt cu 49 la sută, la ulei cu 33,3 la sută, la făină cu 61,8 la sută, la orez cu 63,1 la sută, la ouă cu 39,3 la sută, la benzină cu 15,6 la sută.

Creșterea prețurilor de consum al populației a fost de 132,9 la sută, reprezentînd o rată me-

die lunară a inflației de 8,8 la sută. Pe fondul scăderii continue a productivității muncii și a creșterii necontrolate a prețurilor la materiile prime și materiale, iar pe această bază a stocurilor de produse finite, s-a înregistrat o adevărată recrudescență a șomajului, respectiv cu 184,3 la sută față de începutul anului, cu o rată a șomajului de 8,6 la sută comparativ cu populația civilă activă, numărul șomerilor fiind înainte de finele anului curent de peste un milion.

Ritmul construcțiilor s-a dovedit a fi și el în suferință, în anul în curs fiind date în folosință doar 8.811 apartamente, cu 4.903 mai puține față de anul trecut, cu toate că acestea se aflau deja într-un stadiu avansat de execuție sau chiar de finisaj.

Singura prestație economică, cu creșteri spectaculoase a fost exportul și aceasta datorită în special sectorului privat (cu o pondere de 25,7 la sută) pentru că în sectorul de stat au rămas neonorate comenzi și contracte în valoare de 106,9 miliarde lei, în principal în domeniul metalurgiei și construcțiilor de mașini.

Numai prin simpla lectură a acestor cifre orice cititor — mai mult sau mai puțin avizat — își poate da ușor seama că toate „progresele” înregistrate în domeniul economic sau social nu sînt altceva decît un bluf, o demagogie crasă a celor aflați în sferele înalte ale puterii, un truc ieftin al celor în fața cărora a primit interesul personal în detrimentul celui național. Cifrele sînt în acest sens mai mult decît edificatoare și nicidecum n-au fost concepute de către „o anumită parte a presei” menită să „destabilizeze”. Iar pentru a fi și mai convingători, ne rezervăm dreptul ca în perioada imediat următoare să vă oferim date concrete grefate pe cîteva întreprinderi mediceșene de interes republican.

Ion GÎRNOD

S. P. I.

str. Samuel Brukenthal nr. 2
tel. 41 81 08; 41 59 98; 41 52 10;
41 81 18 (prefix 92)

Redactor șef: Traian Suciu • Secretari redacție: Ioan Ro-dean, Eugen Săucea • Redactori: Gabriela Bălan, Na-talia Droc, Lucian Filip, Marius Gheorghiu, Ion Gîrnod

Ștefan Mihai • ISSN 1220 - 8124 •

Tiparul: POLSIB S.A. Sibiu

GENOCIDUL

(urmare din pag. 1)

mai cer printre altele: „Intereșele economice ale Republicii Moldova cer integrarea activă în C.S.I., nu destrămarea comunității sau izolarea de ea. Domnilor vircolaci moldavo-români, nu mai învinuiți Rusia de păcatele care vă sînt proprii.

Această stare de haos este întretinută și de cei 158 de deputați de orientare comunistă, care țin cu orice preț să-l înălțare din funcție pe actualul președinte al Parlamentului

Moldovei, Alexandru Moșanu. Mafia comunistă a pătruns la toate nivelurile vieții economice, sociale, administrative și politice. Acestea manipulează, dezinformează și destabilizează opinia publică moldavă. Grănicerii și vameșii au arat zone întregi pe stînga Prutului, au pus sîrmă ghimpată ca măsuri restrictive împotriva României.

Cu șase luni în urmă sute de moldoveni au fost arestați de forțele criminale smirnoviste din Transnistria, vinovați fiind pentru că s-au născut români. Mulți dintre ei au

suferit și suferă grave torturi fizice și psihice. K.G.B.-iștii aplică metodele staliniste. Asasinii filoruși și ruși au ales cinci lupători români pentru eliberarea națională, cărora li se inscensează un fals și odios proces. Aceștia sînt: Ilie Las-cu, Alexandru Lîșco, Tudor Petrov Popa, Andrei Ivantoc și Petru Godiac.

Forurile internaționale care au cunoștință de genocidul din Transnistria, ca secretarul general O.N.U., Bill Clinton, ambasadorul S.U.A. la Chișinău, Comitetul Internațional al Crucii Roșii, chiar și dl. Ion Iliescu, președintele României, fără a-l neglija pe Mircea Snegur, omul Moscovei, se complac în tăcere și pasivitate, uită că în Transnistria s-a murit și se moare pentru libertate și conviețuire pașnică între etnii. Kremlinul este lăsat în pace să-și consolideze capul de pod în Basarabia, care va deveni un mare pericol împotriva păcii în Europa.

Procesele trecutului nu au viitor

Primul interviu al d-lui Mircea Ionescu-Quintus, fost ministru (liberal) al justiției, încerca să spulbere o parte din capcanele gândite de exclusivității, vechi ori noi, ai confuziei căutate și voite. Se pare că doar o parte din pădurea spinzuraților urma să fie afectată proceselor „obișnuite” și, în mod cert — la vremea aceea —, urmau să se desfășoare o serie de procese generice: procesul Pitești, procesul Gherla, procesul Aiud, procesul Canal...

Nu s-a întâmplat nimic dintre acestea. În fața memoriei naționale a fost trimisă o hotărîre administrativă, îngropată sub scuturile administrației. Fostul ministru al justiției viza — tot la vremea aceea —, însăși probele instrumentate în cauzele din competența Procuraturii și a organismelor de urmărire și anchetă penală.

Intenția proceselor, în sine, a aparținut d-lui Stolojan. Dar primii inculpați nu mai sînt.

Nicolski a intrat, definitiv, în dizidență față de viața aceeașă; Drăghici și-a consumat, sub ochii noștri și ai grănicerilor, finalitatea vindictivă. Motive pentru liniște totală. Pentru că documentele tinovăției lip-sesc!?

În lipsa documentelor, nici o ființă contemporană nu există. Cei care și-au rostit roșul pentru această țară au fost „dați dispăruți” în virtutea emanațiilor ordinare (ordine, adică) emise de eșaloanele superioare — C.C., securitate, fostele ministere de interne și de justiție —, trimise comandantilor de securitate și de închisori-lăgare, dar și completelor de judecată. Și nu sînt documente!

Ministrul justiției a fost schimbat. Actualul ministru va fi schimbat, la rîndul său. Fostul prim-ministru ne mai spune cîte ceva despre „șanșele” justiției americane, ca o părere de risu-’plînsu’...

Andrei ILENI

Și au trecut 45 de ani...

Un an de tristă amintire, un decembrie în care forța a învins rațiunea, armele și ocupația străină au impus poporului român o formă politică, în care comunismul importat din EST s-a instalat ca la ei acasă.

Un palat înconjurat de trupele sovietice și soldații generalului Cambrea (comandant născut din gîndirea politrucei comuniste, Ana Pauker) un adjunct al lui Molotov, decis să folosească pistolul din servietă în caz de refuz al regelui aflat în situația de a lua importanță decizii pentru țară, pentru popor. Iată numai cîteva momente din scenariul lui decembrie 1947, zi în care țara a fost aruncată în brațele celei mai crunte dictaturi, cunoscută vreodată pe pămîntul românesc.

45 de ani în istoria falsificată a României — momentul a fost sărbătorit cu surle și

tobe, timp în care opozanții au fost exterminați fizic și psihic, perioadă în care ceața totalitarismului s-a așternut peste tot și toate.

Mulți au plătit cu viața, alții traumatizați trăiesc și acum cu frica în suflet, alții schimbîndu-și părul s-au coctat în funcții de răspundere, dar actul din decembrie 1947 nu poate fi uitat.

Înlăturarea monarhiei prin forță, „în numele poporului” (doamne ce minciună!), instalarea unui regim urît de întreaga națiune, importul unei ideologii din Rusia sovietică nu trebuiesc uitate. Generațiile viitoare (pentru care istoria patriei trebuie să fie lumină și adevăr), vor judeca cum se cuvine, vor trage concluzii necesare. Un nou 1947 nu trebuie să se mai repete.

(M.B.)

VASILE AVRAM ZEUL din LABIRINT SIBIU, DECEMBRIE 1989

[...] XX. Revoluția își devoră fiii

Speranțe, iluzii, exaltări de moment. Cei mai mulți credeau sincer că epoca minciunii s-a terminat, că e posibil a începe o viață nouă, frumoasă și curată. Chiar dacă pentru moment se văd prinși într-un angrenaj despre care nu știau unde începe și unde sfîrșește, dar care se învîrtea cu beția unui șoc istoric. În timp ce stăteau pe culoarul Casei Armatei continuă să se tragă din toate cotloanele, de la colțuri de stradă, de pe acoperșuri de case, din pămînt și din aer. Un telefon anunță că se trage cumplit din turnurile celor două macarale plasate la intersecția Căii Dumbăvii cu Mihai Viteazul. Se ia, de aceea legătura cu unitatea de elicoptere, pentru a i se cere ajutorul în depistarea și anihilarea terorștilor cocoțați pe înălțimi. Se apelează, totodată, la populație, prin intermediul unei stații de radiofrecvență ambulante, să dea ajutor milita-rilor în prinderea și dezarmarea fiecărui suspect.

A doua sau a treia zi după instalarea la Casa Armatei și-au făcut apariția doi bărbați purtînd la subsuoră o hartă a orașului. Unul dintre ei mărturisește că a lucrat o vreme la securitate dar că a fost dat afară din pricina... indis-ciplinei.

— Dacă aveți încredere în mine, spuse el, sînt gata să vă fac cîteva sugestii. Eu le cunosc stilul și metodele de acțiune.

— Ce fel de sugestii? întrebă cîtiva, cu o undă de neîncredere.

— Uitați-vă, ei acționează deocamdată liber prin tot orașul. Urcă într-un pod sau pe un bloc, trag cîteva rafale, apoi, înainte de a putea fi depistați, coboară în stradă și se plimbă ca niște cetățeni onorabili, cu pistolul mitralieră sub halnă. Cei mai mulți se folosesc de mașini civile cu care se deplasează dintr-un loc în altul. Au asupra lor bani mulți, cîte două sau trei buletine sau pașapoarte pe nume diferite, iar unii sînt dotați cu genți diplomat speciale în care își poartă banii, armamentul și medicamentele stimulatoare. E suficient un număr de cinci-șase dintre aceștia pentru a ține zile întregi sub teroare orașul.

— Și ce propuneți?

— Propun efectuarea unor baraje și a unor pichete în cîteva puncte cheie ale orașului. Le-am și însemnat pe hartă, uitați-vă...

Desface sulul de hîrtie cu harta orașului și-l întinde pe masă. Erau însemnate cu roșu 18 sau 20 de puncte în care ar trebui plasate, spune el, cîteva autobasculante și autobuze mari, de-a curmezisul drumului, pentru a avea control asupra tuturor celor care circulă prin oraș, mai ales asupra celor care intră sau ies pe cele două sosele principale. Planul e adoptat cu majoritate de voturi (există încă, din partea unora, suspiciuni în ce privește calitatea celui care-l propune). Se oferă, pentru efectuarea barajelor un sef de coloană auto de la ITSAIA, iar pentru organizarea pichete-

lor sînt delegați reprezentanții întreprinderilor și instituțiilor care dispun de gărzii patriotice. Se ia, totodată, legătura cu garnizoana militară și cu șeful formațiunilor de apărare civilă. Așa se face că au început să împănască orașul pichetele fixe sau mobile care au controlat „tot ce mișcă” pe străzi, uneori abuzînd — cum e inevitabil în asemenea situații — în arestarea suspecților.

Cei reținuți erau trimiși la Unitatea Militară 01512 și închiși mai întîi în sala de sport, apoi cînd numărul lor a început să crească vertiginos (la un moment dat erau peste cinci sute) în celebrul „bazin”.

S-a prezentat, în aceeași zi, și un arhitect care s-a declarat cunoscător al subsolurilor și canalelor orașului, propunînd cîteva ambuscade pentru depistarea terorștilor adîncurilor, cum începeau să fie numiți cei care mișunau prin tuneluri și subterane misterioase.

O mare problemă au devenit la un moment dat morții orașului. La morgă nu mai erau locuri și — precum recămau organele sanitare — era posibilă izbucnirea unor epidemii care să nu mai poată fi controlate. Trebuia găsită urgent modalitatea de a-i înmormînta după datina creștinească și cu acte în regulă în cluda faptului că prin cîmîtirea mișunau zi și noapte pernoare suspecte care-i speriau și pe preoți, și pe gospodari și pe ceilalți lucrători. Multe rude ale celor morți înrebau de unde pot primi certificatele de deces, căci la primărie nu erau decît cîteva soldați de pază. Dar tocmai pe cînd se căuta o soluție (între altele fu chemat de acasă secretarul Consiliului popular județean), și-au făcut apariția trei dintre vechii conducători ai primăriei, care-și ofereau serviciile noilor autorități. Sustineau că au stat tot timpul „la datorie”, în clădirea primăriei, și că au rezolvat din proprie inițiativă

o multime de probleme urgente ale orașului, inclusiv eliberarea certificatelor de deces. Au fost tratați cu politețe și considerație, mai ales că s-au prezentat din proprie inițiativă și că păreau sinceri în ce spuneau.

Tot din proprie inițiativă s-a prezentat la Casa Armatei colonelul Ilie, singurul dintre șefii Inspectoratului județean de interne aflat încă în libertate. A venit, spunea, la ordinul transmis prin radio și televiziune de către generalul Iulian Vlad prin care li se cerea tuturor angajaților Ministerului de Interne să se pună în slujba nollor autorități și să se alăture revoluției. Înainte de a i se oferi telefonul prin care să ia legătura cu subordonații, trei dintre membrii Comitetului au efectuat o mică percheziție în apartamentul rezervat lui în incinta Casei Armatei. Au înghesuit într-un geamantan cîteva casete video, cartușe de țigări, cutii cu ciocolată străină, inele de aur și alte mărunțisuri pe care le-au adus în biroul de la etajul trei. Geamantanul a fost așezat lîngă canapea și a rămas acolo timp de mai multe zile pînă cînd a dispărut ca prin minune (luat, se pare, de chiar colonelul Ilie). Cu excepția celor două sau trei inele de aur, pe care le-a introdus în buzunar, cu știrea celorlalți, unul dintre membrii Comitetului (pentru a nu tenta pe cineva, spunea el) și care fi vor provoca multe necazuri în ziua cînd va părăsi Casa Armatei pentru a face o vizită acasă (oprit de o patrulă pe stradă, a fost luat drept terorist, arestat, interogat în legătură cu aurul și numai într-un firziu, la intervenția colonelului Crăciun, a fost lăsat în pace).

Colonelul Ilie părea total neștiutor de ce se întîmplă. El nici n-a fost la sediul militiei și securității de cîteva zile, spunea, mișunea lui fusese să-i asigure lui Nicu Ceaușes-

cu paza și securitatea. A stat tot timpul în anticamera acestuia, pînă în momentul cînd i s-a cerut să-l însoțească pe drumul spre București.

— Și... l-ați însoțit?
— L-am însoțit pînă la ieșirea din județ.
— Și pe urmă?
— Pe urmă am plecat acasă.

Plin de dezinvoltură, povestește cu lux de amănunte fuga lui Nicu din Sibiu (evitînd însă cu abilitate profesională orice detalii care l-ar fi putut incrimina), apoi dă cîteva telefoane la locuințele unor militieni și securiști. Firește, nu-i găsește acasă, dar lasă vorbă să se prezinte la Casa Armatei sau la U.M. 01512. S-a învîrțit vreme de o zi sau două printre membrii Comitetului, după care a dispărut nu se știe unde. Aproape că nimeni nu i-a remarcat lipsa, într-ă-tit se aglomerau alte și alte probleme stringente.

În seara de 24 decembrie colonelul Crăciun dă alarma. Toată lumea trebuia să coboare în subsolul clădirii, întrucît are informații că în noaptea aceea Sibiu va fi atacat de o formație de elicoptere care a fost identificată pe radar la trecerea frontierei. Si astfel noaptea colindei lor se scurge lent, ca o pîndă în așteptarea atacului cu bombe ori a ambuscadei efectuate de desantul aerian purtat de elicoptere. Cînd, spre dimineață, s-a anunțat că alarma a fost falsă, aproape că nu-i venea nicînuia să creadă.

După încă o zi în care Comitetul a fost întărit de noi și noi veniți, s-au mutat cu totii în clădirea Comitetului județean, unde au efectuat alegeri după metode democratice. Mulți dintre cei ce încercaseră au trebuit să abandoneze, pentru ca să se adevărească și acum principiul după care revoluția își devoră fiii.

(va urma)

Mica publicitate

PIERDERE

• Pierdut pașaport eliberat pe numele Crăciun Mariana-Ileana. Îl declar nul. (1709)

• Pierdut legitimație eliberată de TURSIB R.A., pe numele Rusciorean Ovidiu. O declar nulă. (1711)

VINZĂRI

• Vind TV GOLDSTAR, caroserie DACIA 1300. Telefon 41 17 67. (1708)

• Vind urgent moară de măcinat cereale cu motor electric. Telefon 42 78 90. Sibiu, Calea Dumbrăvii, nr. 36. (1706)

• Vind urgent casă, curte și grădină — 19 000 DM sau

echivalent în lei, aprobat gaz metan. Telefon 302, Șura Mică. (1712)

• Vind TV pe circuite, un TV pe lămpi osciloscop U.R.S.S., strunguleț (Abrie) volmetru cu afișaj până la 20 M.O., bicicletă nouă. Telefon 41 68 81, după ora 12. (1710)

CEMEMORARE

• Cu lacrimi în ochi și durere în suflet anunțăm că în 31 decembrie 1992 se împlinește un an de când ne-a părăsit bunul nostru soț tată și bunic

IOAN POPA
(măcelar)

Nu te vom uita niciodată! Dumnezeu să te odihnească în pace!

Soția Nuța, fiul Marius cu familia (P.G.)

Comemorare după trei ani

(Urmare din pag. 1)

cruțare și cu singe rece.

Ucișii, primii profitori ai revoluției române singeroase — unica revoluție singeroasă din estul Europei — s-au topit printre patronii de tot felul sau în birourile din înalta Căminarie a epocii de acum, de tranziție, cea având în frunte vechi și noi tovarăși, revigorați și reformați. Criminalii din Decembrie '89, condamnați, la iușeală, atunci, ies discret și liber, unul cite unul, pe ușile din spatele închisorilor. Ceilalți, din epoca mai veche, își văd nepăsători și liniștiți de treabă, chiar și acum când scheletele victimelor lor aruncate în gropi comune ies la iveală și sînt mărturie a crimelor lor abjecte.

Și cui îi pasă? Minciuna este aerul pe care îl respirăm

în continuare, după revoluție, adevărul se pierde în ceață și în timp. Din rațiuni de stat sau din interese personale, căci pentru comuniști interesele de stat și cele personale se împletesc cunună.

Splendid și puternic, a luminat rugul de sacrificiu ridicat de tinerii eroi români, urmind lumea și făcînd-o, pentru scurt timp, să ne iubească. Dar uitarea, apatia miloasă și indiferența lasă ca disprețul lumii și rușinea să se așeze gros și opac din nou peste acest popor. Iar tinerii care au murit ne privesc cu reproș din lumea lor. Și nu ne iartă. Nici istoria nu ne va ierta. Și cu siguranță nici Dumnezeu. Toate se vor plăti la vremea lor. Și vai de poporul ai cărui tineri sînt uciși, iar ucigașii lor lăsați nepedepsiți, ca să le sfideze moartea.

Împliniri și speranțe

(urmare din pag. 1)

Prof. Ioan Mariș, directorul Bibliotecii „Astra”: „An cu de toate. Uită-te la geam, e plin de flori de gheață, uită-te la paltonul de pe mine. Ne sufocă cărțile, vrem să ne extindem, dar nu în stradă. Dar sînt și mulțumit. Oamenii vin la bibliotecă parcă mai mult ca altădată — și din cei cu carte, și din cei simpli. Pe urmă, la manifestările de tinuță, toate instituțiile culturale și-au găsit aici intersecție. Să mai amintesc că aici s-au mai scos trei cărți. Ce va fi în 1993? Nădăjduiesc că-n această țară frumoasă ne vom găsi făgașul, că ne vom îndepărta de obșnuința minii întinse, că vom munci cîntînd cit mai puțin. Avem nevoie de spiritualitate aleasă, de trezire românească, nu de pizmă și de arătări cu degetul”.

Societatea comercială „BUCURA” S. R. L. SIBIU

str. Măgheranului nr. 125

urează onoratei clientele și colaboratorilor
UN AN NOU MAI BUN — LA MULȚI ANII!

— 494 —

Direcția Sanitară a județului Sibiu

multumește medicilor, personalului mediu sanitar și tuturor profesioniștilor din instituțiile publice care participă la activitățile complexe, dificile și de mare responsabilitate de ocrotire a sănătății populației pentru aportul lor foarte important în anul 1992.

Multumește, de asemenea, instituțiilor publice, private sau mixte, laice și religioase, autohtone și străine, care direct sau indirect aduc contribuții meritorii în acest domeniu.

Urează tuturor sărbători fericite, sănătate, prosperitate și succes!

„LA MULȚI ANI!”

— 495 —

S. C. „FRÂNCU” S. R. L. Sibiu

str. N. Teclu nr. 1,

VINDE en-gros produse din Grecia:

■ LĂMI

■ PORTOCAL

■ HELLAS

Telefon 43 64 06

— 477 —

Casa de schimb valutar Bucharest Exchange House-Agenția Sibiu

avînd puncte în Piața Mare și Parcul Tineretului, deschise zilnic între orele 8—20, sîmbătă 8—14, vă oferă cel mai avantajos schimb valutar.

MONEDA	Cumpărare Comi- — lei — slon	Vînzare Comi- — lei — slon
U.S.D.	438.6	0 438.6 49.99
D.M.	276.71	0 276.71 49.99
F.S.V.	305.5	0 305.5 49.99
B.S.	676.3	0 676.3 49.99
L.I.T.	0.308	0 0.308 49.99
F.F.R.	81	0 81 49.99
F.B.	13.3	0 13.3 49.99
O.S.	39.1	0 39.1 49.99

— 471 —

Consemnări

Consemnări

De Crăciun nu toată lumea se distrează

Pe la Spitalul de Urgență, între 24.XII, ora 8,00 și 27. XII, ora 24,00, au trecut 204 pacienți. Mai mulți ca de obicei, avînd în vedere că policlinicile, circumscripțiile sanitare-teritoriale și cabinetele particulare au avut și ele program de sărbători. Ce i-a adus pe acești oameni la urgență? Colici biliare (datorate consumului cărnii de porc), urticarii, colici renale (probabil din cauza frigului), viroze respiratorii, fracturi și altele. Au fost și cazuri ceva mai deosebite: Lascu Nicolae (36 de ani) din Sibiu, a fost adus cu plagă tăiată, abdominală, prin agresiune. Adică: injunghiat. Se pare că agresorul a fost prins, iar domnul „Lascu” se numește de fapt... altfel.

În noaptea de Ajun, Clo-

ran Luana, asistentă medicală (21 de ani) a fost adusă la serviciul de urgență cu intoxicație medicamentoasă voluntară în scop de suicid. Din fericire nu și-a atins scopul. Era însă cit pe aci să o facă în prima zi de Cră-

ciun, Merean Ioan (24 de ani) și Popa Gheorghe (56 de ani) care atît s-au mai bucurat de viață pînă au căzut în comă alcoolică. Au fost perfuzați, spălați, îngrijiți și treziți de personalul Spitalului de urgență. Cam atît...

S-au născut în zilele Crăciunului

25.XII: Drăghici Ștefan — Sibiu; Borjoga Andreea — Sibiu; Dordea Nicolae Ștefan — Jina; Burcea Gabor — Sibiu; Somoiu Ana Maria — Roșia; Tudoreanu Vasile Adrian — Tălmăciu; Florescu Elena Emanuela — Mîrșă; Rotar Răzvan Emanuel — Șeica Mare; Morar Andrada Ștefania — Sibiu; Florea Costel Ștefan — Tălmăciu.

26.XII: Farcaș Vasile — Sibiu; Ciociu Vasile — Sibiu; Albu Robert Emanuel — Sibiu; Motronea Ioan Emanuel — Poplaca; Bucșa Radu Răzvan — Sibiu; Varga Florin — Sibiu; Căldărar Traian — Simbăta de Jos; Mihai Ana — Roșia; Bria Iulia — Sibiu.

La mulți ani!

Grupaj de Natalia DROC

Dragi auzitori, vă transmit din Căsuța crăciunilor Pintilie Vorbe. Sîntem în minutul, dar încă nu vi-l pot spune fiindcă jucătorii e la încălzire, lovesc în tot felul de mingi care le vin la îndemînă, dribleză puști rămași din partida de deschidere, sprintează, sînt siguri, în învingători pe gazonul ce seamănă leit cu cel de la Vibledon. Deși mai cu gîndul de-a apune, soarele a ieșit și el la încălzit, nădușind gize și menținînd la temperaturi înalte atmosfera stadionului. Cu această ocazie îl văd lîngă mine pe tehnicianul TELECOM, Costică Urechescu, căruia îi adresez mulțumiri fierbinți pentru sticla de zăbăr ce-a adus-o în cabina de transmisie. Ieri, în fața unor fripturi panta... panta... pardon, pingelice, președintele clubului gazdă, doctor inginer, savant de reputație mondială, Franz Sucă, mi-a declarat că are încredere în echipă, că încă n-o va vinde, avînd în vedere că pînă la primăvară cărămida și bideurile ar putea să mai scadă la prețuri. Altfel nu e mulțumit de lumina ochilor săi, flică-sa, o puștoaică de 16 ani care i-a făcut cvadrupli,

ocazie cu care îi adresez felicitări și urări să devină socru prin recuperare, să rămînă același inimos iubitor al fotbalului, același conducător de nezdruccinat în convingerile și funcțiile sale.

ECOSPORT

Goooooool...

Partida va fi condusă la centru de Păturică Solomon, purtător de ecuson FIFA și de insignă sub rever, un adevărat poet al penaltyurilor. La tuse două nume cunoscute, Stegarul din Scăleni și Bute din Segarcea, doi arbitri care promit, vin tare din urmă dar, ce-i drept, nu ajung întotdeauna la linia ofsaidului. La masa presei observ directorimea acestui mare și străvechi municipiu, pe centru, exact pe centru, acolo unde scaunele sînt chiar mai moi decît la

Scala din Milano, organili, iar aici, în cabina de transmisie, pe un geam, ogîndit, mă văd pe mine. Dar, scuzați-mă o clipă, am impresia că s-a întimplat ceva în teren. Observ o busculadă, da, o călărire fără precedent în analele fotbalului și nu știu dacă e o bătăie de local sau o frenetică recunoștință pentru omul de jos. Da, dragi auzitori, mă uit la tabela electronică și vă pot spune că a marcat Schiopu, văd notat numele său acolo, minutul și cuvîntul gol, numai cu doi 0. Păcat, dar o rezolv eu. Goooooool, dragi telespectatori, sponsori și organizatori. A fost o fază cum rar se întîlnește pe stadioanele noastre. mînea a intrat ca un uragan în poartă și nu e nici o îndoială că e chiar așa dacă tabela arată 1-0 pentru gazde. Pot să vă mai spun în aceste momente de entuziasm delirant, netrucat că președintele clubului, imi arată degetul mare ridicat în sus, semn că toate merg ca pe roate, fundașii adversi, arbitri și, mai ales, portarul de care a avut el grija nici să doarmă nici să miste.

Zadig